

Open brief aan Rommert Boonstra

Laat er geen misverstand over bestaan.

Ik ben het met Rommert Boonstra eens dat het Stedelijk Museum in Amsterdam erin is geslaagd een nieuw dieptepunt te bereiken in de manier waarmee ze met fotografie omgaan.

Maar ik vraag me af of de wijze van Rommert Boonstra, om een ironische en sarcastische open brief aan de directeur van het Stedelijk Museum te publiceren, met een verzoek om antwoord, wel zo een effectieve methode is.

Het is amusant de open brief te lezen want Rommert Boonstra is een scherp denker en weet zijn conclusies helder en onderhoudend op te schrijven.

Het bittere feit is echter dat Rommert Boonstra's open brief niets zal veranderen.

De reden hiervoor is op de eerste plaats dat de aankoop reeds door het Stedelijk Museum is gedaan.

Die zal echt niet vanwege de open brief worden teruggedraaid.

Op de tweede plaats zal de open brief niets veranderen omdat de directeur van het Stedelijk Museum gevraagd wordt te formuleren wat de positie van het museum is ten opzichte van de fotografie en met name de fotografie van de verbeelding.

Gijs van Tuyl, de directeur, zal daar weinig over weten te zeggen.

Daarvoor heeft hij zijn medewerkers en de leden van de aankoopcommissie.

Allen is nu wel na de recente aankopen nog beter bekend hoe die over fotografie denken.

Dus zal een mogelijk antwoord van de directeur worden geschreven door juist diegenen die de recente aankoop hebben gedaan.

De situatie in Nederland is dat er een aantal jaren geleden een tendens is begonnen om non-kwaliteit te verheffen tot de hoogste norm.

Een uitwas van het begrip "camp".

Vermaakt worden door onkunde en onmacht.

Een mislukte foto plots gaan beschouwen als een meesterwerk.

Deze tendens is overal elders in de wereld uiterst marginaal maar zo niet in Nederland.

Dit komt omdat de aanhangers van de nonsens fotografie zich op strategische plaatsen binnen de Nederlandse fotografie ingegraven

hebben.

En het daardoor voor het zeggen hebben.

Zo kan een minderheid met hun eigen specifieke stokpaardje bepalen wat het publiek krijgt te zien.

Wat er wordt aangekocht.

Wat de geschiedenis zal ingaan als representatief voor deze tijd.

Dat door deze groep mensen huidige fotografie van hoge kwaliteit opzettelijk ontkend wordt, is heel duidelijk.

Men interesseert zich er niet voor en men ontkent het zelfs.

Daardoor gaat veel van de huidige fotografie, die iets zinvol heeft te zeggen en vaak schittert, verbaast en verrukt, de anonieme vergetelheid in alleen maar door het hobbyisme van een kleine groep betweters.

Een open brief met een verzoek aan een museumdirecteur in dit verband het een en ander uit te leggen zal niets opleveren.

Het gaat ook helemaal niet om hem.

Het gaat om die kleine groep mensen die de dienst uitmaken en de fotografie in Nederland verraden vanwege hun persoonlijke excentriciteit.

Een andere aanpak is om de discussie met die mensen af te dwingen.

Ze ter verantwoording te roepen.

Ze te dwingen uit te leggen wat hun motivatie is.

Ze heel direct te confronteren met wat ze negeren.

Ze altijd en overal van repliek te dienen.

Ze geen enkele ruimte geven hun ballonnen op te laten.

Dit moet door allen gebeuren die de fotografie in Nederland beter kennen, waarderen en eren.

Die simpelweg niet mogen accepteren dat de Nederlandse fotografie door enkele minkukels zo door het slijk wordt gehaald.

Michel Szulc Krzyzanowski.

Parijs, 20 mei 2009.